

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **A. S.**, zastoupen Mgr. Ladislavem Bártou, advokátem se sídlem Purkyňova 6, Ostrava, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Moravskoslezského kraje**, se sídlem Beskydská 2061, Frýdek - Místek, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2018, č. j. KRPT-154030-27/ČJ-2018-070022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 8. 2018, č. j. 19 A 18/2018 – 33,

takto:

I. V řízení se pokračuje.

II. Kasační stížnost se zamítá.

III. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

IV. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

V. Odměna ustanoveného advokáta Mgr. Ladislava Bárty se určuje částkou **3.400 Kč**. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalovaná v záhlaví označeným rozhodnutím podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3, 4 a 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (zákon o pobytu cizinců) rozhodla o zajištění žalobce za účelem jeho předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropské unie – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013. Dobu zajištění stanovila na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy do 30. 7. 2018.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu z důvodu jeho vnitřní rozpornosti. Zdůraznil, že na osobní svobodě byl omezen dne 30. 6. 2018 v 0:55 hodin. Podle § 125 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců nesmí doba zajištění překročit 180 dnů a počítá se od okamžiku omezení osobní svobody. Den, v němž byla osobní svoboda omezena, se tak počítá do celkové doby omezení a první den omezení je proto třeba do této doby zahrnout. Jestliže byl žalobce zadržen dne 30. 6. 2018, pak třicátým dnem, tedy posledním dnem možného zajištění, je 29. 7. 2018.

[3] Krajský soud výše uvedeným rozsudkem žalobu zamítl, neboť ji neshledal důvodnou. Soud totiž ze správního spisu zjistil, že rozhodnutím ze dne 2. 7. 2018, které nabylo právní moci 18. 7. 2018, provedla žalovaná opravu výrokové části napadeného rozhodnutí o zajištění žalobce tak, že původní uvedenou dobu zajištění stanovenou na 30 dnů od okamžiku omezení svobody dle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, a podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců opravila s tím, že zajištění trvá do 29. 7. 2018. Vydáním tohoto opravného rozhodnutí tak žalovaná opravila žalobcem vytýkanou početní chybu při stanovení běhu lhůty, a proto již napadené rozhodnutí postiženo namítanou nepřezkoumatelností a vnitřní rozporností postiženo není.

II. Důvody kasační stížnosti a vyjádření žalované

[4] Žalobce (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i rozhodnutí žalované a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

[5] Stěžovatel namítl, že rozpornost napadeného rozhodnutí, kterou namítal v žalobě, nebylo možné zhojit postupem dle § 70 správního řádu, a to především s ohledem na charakter namítané rozpornosti. Upozornil, že z § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že dobu omezení osobní svobody nelze počítat „klasickým“ způsobem, podle nějž se lhůty počítají tak, že prvním dnem je následující den po události, která je rozhodná pro běh lhůty. Dobu omezení svobody je oproti tomu třeba počítat tak, že první den omezení osobní svobody je třeba do této doby zahrnout. V posuzované věci tedy třicátým dnem, tj. posledním dnem možného zajištění, byl 29. 7. 2018. Žalovaná ovšem v napadeném rozhodnutí uvedla vedle třicetidenní doby zajištění i datum 30. 7. 2018. V opravném usnesení sice uvedla, že tento rozpor byl způsoben početní chybou, avšak podle stěžovatele je přinejmenším stejně pravděpodobné, že mohl být způsoben nesprávným právním názorem (tj. že žalovaná počítala dobu zajištění stejně jako běžnou lhůtu). Takový postup však není možno maskovat početní chybou a nelze ho napravovat vydáním opravného usnesení dle § 70 správního řádu. Vadu napadeného rozhodnutí bylo jen těžko možné odstranit v průběhu řízení před správním soudem, s ohledem na to, že žalobce podal

žalobu před právní mocí opravného usnesení. Pak pochopitelně není možné přihlížet ke změnám, k nimž mělo dojít vydáním předmětného opravného usnesení ani v případě, že by bylo vůbec možné použít postup, k jakému se nyní uchýlila žalovaná.

[6] Žalovaná v reakci na výzvu k vyjádření ke kasační stížnosti odkázala na své vyjádření ze dne 31. 7. 2018 (adresované krajskému soudu).

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

III.1 Přerušení řízení

[7] Podle § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ve znění účinném od 15. 8. 2017 do 20. 1. 2019 platilo, že „*v případě, že je zajištění cizince ukončeno před vydáním rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince, o žalobě proti rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince nebo proti rozhodnutí o nepropuštění ze zařízení, soud řízení o žalobě zastaví. O ukončení zajištění cizince policie neprodleně informuje příslušný soud, který žalobu projednává. Věty první a druhá se pro řízení o kasační stížnosti použijí obdobně.*“ Stěžovatelovo zajištění bylo napadeným rozhodnutím žalované stanoveno na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 30. 6. 2018. Ze správního spisu je zřejmé, že rozhodnutím žalované ze dne 13. 7. 2018 byla doba zajištění stěžovatele prodloužena do 16. 8. 2018. Dále ze správního spisu plyne, že stěžovatel byl propuštěn ze zajištění dne 9. 8. 2018 za účelem realizace jeho předání dle mezinárodní smlouvy.

[8] Soudu bylo známo, že před Ústavním soudem byl projednáván návrh na zrušení mimo jiné § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců. Řízení bylo vedeno pod sp. zn. Pl. ÚS 41/17. Výsledek tohoto řízení byl významný pro procesní postup v nyní posuzované věci, proto soud přerušil řízení podle § 48 odst. 3 písm. d) s. ř. s. usnesením ze dne 11. 10. 2018, č. j. 1 Azs 290/2018 – 19.

[9] Ústavní soud rozhodl v dané věci nálezem ze dne 27. 11. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 41/17, jímž zrušil mimo jiné § 172 odst. 6 zákona o pobytu cizinců ke dni vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, tj. k 21. 1. 2019. Překážka soudního přezkumu stěžovatelem předložené kasační stížnosti tak odpadla. Soud proto rozhodl výrokem I. tohoto rozsudku v souladu s § 48 odst. 6 za použití § 120 s. ř. s. o pokračování v řízení.

III.2 Posouzení kasační stížnosti

[10] Kasační stížnost je přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Žalovaná ve výroku napadeného rozhodnutí ze dne 1. 7. 2018 o zajištění stěžovatele uvedla, že „[d]*oba zajištění se podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb. stanovuje na 30 dnů, od okamžiku omezení osobní svobody, tedy do 30. 7. 2018.*“ Dne 2. 7. 2018 vydala žalovaná

dle § 70 správního řádu rozhodnutí, kterým opravila rozhodnutí ze dne 1. 7. 2018 ve výrokové části tak, že se doba zajištění stěžovatele stanovuje na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy do 29. 7. 2018.

[13] Ze správního spisu jednoznačně vyplývá, že stěžovatel byl omezen na osobní svobodě dne 30. 6. 2018 v 00:55 hodin (viz úřední záznam o zajištění ze dne 30. 6. 2018). Také v odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že k omezení osobní svobody došlo dne 30. 6. 2018. Z rozhodnutí taktéž jednoznačně plyne, že doba zajištění stěžovatele byla stanovena na 30 dnů. Je přitom zřejmé, jak je uvedeno i ve výroku rozhodnutí, že počátek zajištění se odvíjí od okamžiku omezení osobní svobody. Do doby zajištění je tak nutno počítat každý, i jen započatý, den, kdy byl cizinec omezen na svobodě (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 – 59, č. 3044/2014 Sb. NSS). Nepochybně tak prostým početním úkonem je nutno dojít k závěru, že zajištění cizince mělo dle napadeného rozhodnutí správně trvat do 29. 7. 2018. Žalovaná proto zjevně v napadeném rozhodnutí uvedla konec doby zajištění o den později, než jak měl být správně vypočten. Toto pochybení ovšem nelze podle Nejvyššího správního soudu považovat za natolik intenzivní, že by mělo vyvolávat nutnost rozhodnutí žalované zrušit. Tuto chybu si ostatně žalovaná hned následující den uvědomila, a proto vydala zmíněné opravné rozhodnutí, ve kterém datum posledního dne zajištění opravila. Není také pravda, že by k vydání opravného rozhodnutí přistoupila až v průběhu řízení o žalobě, jak uvedl stěžovatel (opravné rozhodnutí bylo vydáno dne 2. 7. 2018 a žaloba proti napadenému rozhodnutí došla krajskému soudu dne 16. 7. 2018).

[14] Nadto lze poznamenat, že žalovaná dne 13. 7. 2018, tedy před uplynutím původně stanovené doby zajištění, vydala rozhodnutí o prodloužení doby zajištění stěžovatele o 18 dnů, tedy do 16. 8. 2018. Nedošlo tak k porušení práv stěžovatele spočívajícímu v tom, že by byl v souladu napadeným rozhodnutím žalované nezákonně zajištěn až do 30. 7. 2018.

[15] Stěžovateli však lze do určité míry přisvědčit v tom, že byť oprava chyby ve stanovení konce doby zajištění zcela koresponduje se skutkovými zjištěními obsaženými ve správním spisu, není postup podle § 70 správního řádu pro opravu uvedeného pochybení žalované zcela případný.

[16] Ustanovení § 70 správního řádu stanoví: „*Opravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí.*“ Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je možné aplikovat institut opravy zřejmých nesprávností pouze v případě zjevných omylů ohledně údajů, které jsou dostatečně podloženy zjištěními, jež prokazují jejich správné znění. Naopak není možné měnit vlastní skutková zjištění, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto, nebo jejich právní posouzení. Nelze připustit, aby se pomocí opravy zřejmých nesprávností měnil vlastní obsah (smysl) opravovaného správního rozhodnutí, protože se nejedná o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí. Institut opravy zřejmých nesprávností slouží pouze k odstraňování různých méně významných překlepů, zkomolenin, k opravám dat, početních či „technických“ chyb, o jejichž existenci a povaze není pochyb. Oprava dle § 70

správního řádu nemůže být použita ke změně vlastních opravovaným rozhodnutím stanovených, práv a povinností. Vady rozhodnutí, které nenaplňují podmínky § 70 správního řádu, lze napravit pouze cestou řádných či mimořádných opravných prostředků (srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 - 56).

[17] Nyní opravovaná vada výroku rozhodnutí není zcela zřejmou nesprávností ve smyslu výše uvedené judikatury. Lze se tedy přiklonit k názoru stěžovatele, že se žalovaná dopustila určitého procesního pochybení, pokud uvedla nesprávné datum konce doby zajištění, nicméně vzhledem ke specifikům projednávané věci toto pochybení nezakládá důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu a návazně i rozhodnutí žalované. Jejich zrušení by nevedlo k vyšší ochraně práv stěžovatele a bylo by v rozporu se zásadou hospodárnosti a efektivnosti řízení.

[18] K obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 11/2017 – 36, ve kterém podobným způsobem jako v nyní projednávané věci nepovažoval za důvod pro zrušení rozhodnutí žalované o zajištění cizince pochybení spočívající v nesprávném uvedení data, kdy byl cizinec omezen na svobodě, ve výroku rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[19] Nejvyšší správní soud proto ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné. Proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.

[20] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalované v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

[21] Stěžovateli byl Krajským soudem v Ostravě usnesením ze dne 17. 7. 2018, č. j. 19 A 18/2018 - 19, jako zástupce ustanoven advokát Mgr. Ladislav Bárta. Dle § 35 odst. 9 *in fine* s. ř. s. zastupuje ustanovený zástupce, je-li jím advokát, účastníka i v řízení o kasační stížnosti. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. d) citované vyhlášky náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) v částce 3.100 Kč, a podle § 13 odst. 4 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Celková výše odměny ustanoveného zástupce proto činí 3.400 Kč, částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. února 2019

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu